

OPINIONS

Nº 98 - Any 2018

Qui estigui lliure de culpa...

... que llenci la primera pedra. Dita que es troba a la Bíblia a l'evangeli de Joan 8:1-11.

¿Per qui i en quin moment va ser emesa?

Jesús el natzarè, predicador ambulat que tants odís havia acumulat entre els poderosos per predicar amor i justícia; després d'haver passat unes hores de recolliment dalt la muntanya de les Oliveres acompanyat per quatre dels seus deixebles, es presentà al temple de Jerusalem de bon matí.

La gent se li acostà i, com feia sempre, s'assegué i començà a instruir-los.

Els escribes (mestres de la llei) i els fariseus (persones que demostren el que no senten), que estaven a l'aguait per poder incriminar-lo per qualsevol paraula o fet que els semblés anava contra els seus principis polítics o religiosos, li van portar una dona sorpresa en adulteri i, posant-la en mig del grup li digueren: *"Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa cometent adulteri i la llei de Moisès ens ordena apedregar-la fins a morir. ¿Tu què hi dius?"*

Jesús s'ajupí i començà escriure a terra amb el dit com si no hagués sentit res; però, davant la insistència perquè donés una resposta, es posà dret i amb gran serenitat els digué: **"Aquell de vosaltres que estigui lliure de culpa que llenci la primera pedra"**.

Tots van marxar amb el capcot i la cua entre cames.

Deixant de banda aquest passatge de la Bíblia (principal font de fe i doctrina per a molts), i, situant-nos en l'actualitat; ben segur trobaríem persones amb ganes de lapidar no solament a qui ha comès alguna "culpa" sinó a qui els sembla pot haver-ne perpetrat alguna.

Acostumen a ser subjectes intransigents que classifiquen les persones en bones o dolentes, en morals o immorals, segons estiguin d'acord o no amb la seva manera de veure les coses. Estan tan engegats/des en trobar "culpes" als altres, que no veuen les seves i troben excuses o subterfugis per poder exercir impunement, amb una hipocresia aclaparadora, "allò" pel que lapidarien a qui detesten profundament.

Fa anys, persones que semblaven moralment intaxables, van dur a terme una creuada contra la corrupció i les males pràctiques (sota pena de presó o excomunió), a qui gosés infringir-les. Avui, sabem de manera fefaent, noms de polítics, capellans, religiosos i altres... que formaven i formen part d'aquesta creuada, que assenyalaven i segueixen fent-ho amb un dit acusador als "dolents" amb actitud arrogant, que, per darrera, el seu comportament no ha estat ni és, un compendi de virtuts.

Acostumen a ser grans manipuladors i sempre van a favor dels qui manen; ignoren o maltracten la família o subordinats amb paraules i fets; practiquen violència de gènere; soterran la seva veritable sexualitat i critiquen despectivament als qui “han sortit de l’armari”; tenen un/a amant per calmar els seus furors braguetencs; són addictes a “substàncies” i a l’alcohol; es distreuen o formen part d’una xarxa de pornografia, i, si poden, practiquen pederàstia; etc. etc. Tot això, amb un gran sentiment d’impunitat, desvergonyia i sense que els grinyoli la consciència amb cap mena de remordiment.

Aquesta gentota, són els que llencen la primera pedra i “lapiden” amb ganes (per enveja, gelosia, despit o ràbia), a qui segueix el seu camí sense fer cas dels qui o del què són acusats amb tanta maldat.

Una altra manera de “lapidar”, és la que, en aquest moments, estan emprant governants i qui els envolta. Malgrat diuen som en un país democràtic, maneguen les estructures de l’estat, els mitjans de comunicació i tot el que poden amb fets dictatorials. “Lapiden”, amb calumnies, a qui els pot fer ombra i, no miren prim en exercir tot tipus de poder (de manera condemnatòria), a qui pacíficament defensa els seus drets.

Cloenda

Vivim un temps de desconcert on la corrupció en l’àmbit social, religiós i sobre tot polític està generant un gran desencís. Per excés o per defecte, s’està donant la impressió que no se sap quin és el camí a recórrer per arribar a un final digne.

Malgrat el cansament i desengany que ocasiona aquest comportament, no baixem la guàrdia, demostrem que som un poble amb seny i valors, que sap resistir i que, a pesar de rebre cops per totes bandes es manté dempeus.

No deixem que els nostres somnis, ideologies, projectes... siguin “lapidats” per qui vol manejar-nos i, una bona manera per aconseguir-ho és, demostrant la nostra vàlua individual com a persones i, amb la força unida de tots els que desitgem un futur més just.

Esperem que les mentides i les males pràctiques dels abusadors acabin silenciades per la veu de la veritat, la tolerància i el diàleg amb qui mereix ser escoltat i tractat amb consideració i respecte.

M’acomio amb uns versets d’en Miquel Martí i Pol d’un poema titulat “Ara Mateix” que diuen així:

*** Posem-nos dempeus altra vegada i que se senti
la veu de tots solemnement i clara.
Cridem qui som i que tothom ho escolti.
I en acabat, que cadascú es vesteixi
com bonament li plagui, i via fora!,
que tot està per fer i tot és possible. ***

Sant Jordi

Fent un parèntesi positiu: desitjo que, un dia tan especial per els catalans, les dones rebeu la rosa del vostre estimat i alhora, correspongueu amb un llibre. Als qui no agradi llegir, un bon àpat, també pot ser motiu per celebrar sant Jordi.

Maria Mercè Usón